

Він бив мене. Казав: з любові.
Боярський. Муж. Згадати б ще ім'я.
Здається, Пан — на тій кухонній мові,
де із життям римують спожиття.

А тут ще іскра, іскорка.
О нащо
та божа кара, іскра на дощі,
оте сумне, згорьоване ледащо,
що вічно пересолює борщі.

Нехай, казав, горіла б, наче свічка,
то з іскри мали б хоч якийсь хосен.
А тут лиш слави, що неврастенічка,
бо пише про народ —
на весь терен.

О важко, важко спекатись неврозу
посеред сварок, докорів, гризот,
коли мій Пан у комірчині мозку
угледить вбите цвяхами —
народ.

Минуть роки. Мине епоха ціла,
загусне біль живицею;
проте
до книжки чітко визбирає Леоніла*
нас — тридцять українських поетес.

Аж тридцять нас.
На загомінках слави
вінки згнили. Тумани і дощі.
І нам опалим листям пахнуть лаври,
які не встигли щезнути в борщі.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.